

Никой не мръдналъ отъ мѣстото си.

Мѣжду това дѣдо Желю веднага истрѣзнялъ, и като се тръшналъ край мъртвия трупъ на стария си другарь, заронилъ сълзи като рѣка и заплакалъ като дѣте за него.

— Олеле Тодоре, какво направихъ! Тодоре, Господь да ме убие, какво направихъ! Убийте ме момчета, убийте ме момчета! Охъ, убийте ме, моля ви се момчета!

Тъкмо въ този моментъ войводата канялъ, който иска да излѣзе и да го застрѣли. Но никой не излѣзе, а всички се влѣдаха въ Желя, и се вслушаха съ състрадание въ неговото риданне.

Войводата видѣлъ че сега вече момчетата го повече съжаляватъ отъ колкото ненавиждатъ, и рѣкълъ:

— Момчета, азъ виждамъ, че вий сте всички милосливи, и не искате да останемъ и безъ Желя. Нека бѣде тъй, Желя Господь да накаже за грѣха му, а Тодора Богъ да го прости!

— Богъ да прости! набожно отговориha всичкитѣ момчета, а нѣкои си свалили и шапкитѣ и се прекръстили.

Слѣдъ малко се изровилъ съ тесацитѣ единъ гробъ до колѣно джлобокъ, и Тодоръ се предаде на вѣчното му жилище, загиналъ отъ другарска, а не отъ душманска рѣка. Надъ гроба се турилъ единъ кръсть издѣланъ на бързо отъ джобви клоне.

Слѣдъ тѣзи печална случка, момчетата умислени и наскърбени тръгнаха въ походъ.

Още прѣзъ нощта единъ конникъ намѣрилъ войводата, и му предалъ заповѣдъ отъ началника на отряда, да отстѣпи четата на Баня-Алексиначка, гдѣто сж отстѣпили и другитѣ войски.

Вечерьта четата пристигнала въ Баня и занощувала тамъ.

На 27-й четата получила заповѣдъ отъ Хорватовича да иде въ мѣнастиря св. Стефанъ, който лѣжи на 15 километра на юго-истокъ отъ Баня, къмъ турската граница, и отъ тамъ да слѣди за движението на турцитѣ покрай Морава къмъ